ברחבי ארצות־הברית, הם נישאו

ניקולאי הוא בנו של פסנתרן היגר לארצות־הברית בתקופת „אבי הכניס אותי לבאלט כש תשע. לגמרי לא חיבבתי את זה. שאוהב באלט בגיל כזה, במקום חבריו. כדי ללכת לשיעורים הי לעזוב כל יום את בית־הספר ו לכני גמר הלימודים. הילדים לא אני הולך אבל לבסוף גילו את לא הפסיקו לצחוק על חשבוני.“

עוד לפני 15 שנה הופיע בנ המרקיז, כשזה רק נוסד, בתור הבמה, במשך השבועיים שהלהקו בניו־יורק. הוא עשה את הקרי דרך הופעות במחזות מוסיקליים יצא לאירופה, הצטרף לבאלט ש פטי בפאריס, הופיע כרקדן אור הלאומי של פרו ואחר־כך הצטרן פסטיבל באלט.

דפנה דאל הגיעה לשם מקצ

רקדני הבאלט של דה־קואווס הם קוסמים על הבמה, אך בחיים הם

הצועים

החתול והציפור שלוש דמויות מ סיפה הנמה, אחת יפות ביותר שהועלו אי־פעם על במה, מתווכחות מאחו

יכך התרבות טבע באוירה של קס־ מים. מוסיקה שמיימית, תלבושות מ־ עולם האגדה, דמויות מתוך חלומות פיו־ טיים — ומעל הכל: התנועה. התנועה המושלמת, חסרת הרבב: הרמוניה של מחול בתנועתם של עשרות רקדנים על הבמה, וירטואוזיות של כמה מגדולי הרקדנים בעולם. להקת הבאלט הבינלאומית של ה־ מרקיז דה קואוס הציגה את הבאלט המעו־ לה והנפלא ביותר שהוצג אי־פעם בישראל.

מעבר למסכים, בצידי הבמה, במסדרונות הארוכים, במזנון ובתאי ההלבשה של ה־ שחקנים, שררה אחירה אחרת לגמרי. שם הסכו הפיות, האצילים, האבירים והנסיכות לבני־אדם של בשר ודם, שיצירת האשליה על הבמה היא מלאכת יומם האפורה. הקהל שבאולם לא ראה אותם ממתינים דקות ארוכות, לפני שיצטרכו לקפוץ אל הבמה לדקה או שתיים. הוא לא ראה אותם עומ־ דים בצידי הבמה, בין קלעים וזרקורים, נאנקים תחת משא התלבושות המפוארות, מזיעים מתחת לאיפור הכבד ולפיאות הנכ־ ריות, ומתרגלים במרץ את כל שרירי גופם.

מאחורי הקלעים נעלם כל הזוהר, וגאוני המחול הופכים לאנשים רגילים. סרג׳ גולו־ בין הגדול, המרחף ומסתחרר על הבמה כיצור מעולם אחר, יושב על ספסל ליד המזנון, רגליו שלובות זו על זו ומסביבו חצי תריסר רקדנים ורקדניות בתלבושות של סינים או רוסים. סרג׳ גולובין מרוכז מאוד. הוא מתבונן בכפות הידיים של חבריו ללהקה, חושב ולבסוף אומר את פסוקו. הוא מנחש את העתיד לפי תווי כף היד. לא עתיד רחוק, לא פתרון בעיות אהבה או עושר. מדי ערב הוא יושב כך ומנחש לחבריו כיצד יצליחו בהופעתם על הבמה. והם מאמינים לכל מילה מדבריו כשם שמאמין בהם אפילו הוא עצמו.

★ ★ ★

מיליונים על תחביב

רגע נפתחת דלת חדר־ההלבשה של נערות המקהלה. הן יושבות מול המר־ אות ונופשות, מעורטלות. הן צמוקות וד־ קות, עד שאחד מאנשי מכבי־האש המסתוב־ בים במקום אינו יכול שלא להפליט: „למי ששוקלת יותר משלושים קילו, לא נותנים לעלות על הבמה.“

בקצה השני, ליד חדר ההלבשה של נערי המקהלה — כולם נערי חמד שאינם מגלים עניין מיוחד בנערות היפהפיות הסובבות אותם — מתרחשת ביאטריץ׳ קונצ׳לו. ל־ ראשה כובע נוצות ענקי. עוד רגע תצטרך לעלות על הבמה והיא אינה יכולה למצוא את נעלי הבאלט שלה. היא מחטטת בשק ענקי, גדוש נעלי בלרינות, אולם אינה מצ־ ליחה למצוא זוג לפי מידתה — רק נעליים בודדות. רקדן ערום־למחצה מתגייס לעזרה. הוא מריק את השק. מאה נעלי בלרינות נשפכות על הרצפה. הזוג הראשון שהוא מרים מתאים לרקדנית.

אולם אם מתרחשת פה ושם תקלה או שתיים, הרי הכל פועל בדייקנות מיכנית כמעט. אין צפיה של התרגשות ואין רטט מאימת הקהל. הם רגילים לכל. כי להקת הבאלט של המרקיז דה קואוס, אציל פור־ טוגלי שנשא את נכדתו של ג׳ון רוקפלר לאשה והוציא עשרות של מיליונים על להקת באלט משלו, כתחביב פרטי, היא עולם מיוחד במינו. זה עולם של אנשים בני תריסר לאומים שונים, בעלי רקע שונה. מאחד אותם דבר אחד בלבד: שהקדישו את חייהם לבאלט.

הם אינם דומים לשום תיאטרון או לכל להקת באלט אחרת. בתיאטרון, או בלהקות אחרות, חיים האמנים את חייהם הפרטיים, עובדים יחד, והעבודה המשותפת עושה מהם חבורה אחת, מגובשת פחות או יותר.

60 רקדני הבאלט של המרקיז דה קואוס הם אנשים חסרי בית. אין להם כמעט קשר לדבר אחר חוץ מהלהקה שלהם. הם כמו חבורת צוענים הנודדים על פני ארצות תבל. די להציץ בלוח ההופעות של הלהקה כדי להבין זאת: השבוע — ישראל; בעוד שבועיים — המבורג; אחר־כך — רומא, טורינו, ונציה; אחר־כך — קופנהגן.

למרות זאת אינם משפחה אחת. יש ביניהם חברות וחבורות, יש כאלה שאינם מתרועעים עם איש, יש מעמדות ומרחקים. כשיגיעו למקום כלשהו, לעולם לא יגורו יחד.

★ ★ ★

בת המהנדס

הבאלט הבינלאומי של המרקיז דה קואוס אינו רק רודולף נוריב, הרקדן הרוסי, שנמלט באורח דרמתי מארצו, או רוזלה היטאחר, הפרימה בלרינה של ה־ להקה. זהו אוסף של חלומות, שגעונות, תחביבים, רעיונות וכשרונות — בני־אדם.

יש בלהקה ארבעה זוגות נשואים. אחד מהם הוא זוג הרקדנים ניקולאי פוליגי־אנקו ודפנה דאל. הוא הכוכב השלישי בלהקה, היא — הבולטת שבבלרינות הקור דה באלט. סיפורם הוא אולי ההמחשה הטובה ביותר למהותה של להקת באלט זו.

ניקולאי, גבר שחור עיניים ויפה תואר (31), פגש את דפנה הבלונדית ובעלת ה־ עיניים הכחולות בלונדון פסטיבל באלט. לפני שבע שנים, בעת שלהקה זו סיירה

ניחוש סרגיי גולובין, כוכב חלח־ שת, מנחש לחברותיו את עתידן לפי תוי כפות ידיהן, לפני תחופעה.

תירגול מאחורי הקלעים מאמנות הבל־ רינות את אבריהן לקראת ח־ עליה על הבמה, כדי שתוכלנה לרקוד בכושר מלא.

הבורח רודולף נוריייב, ח־ רקדן הרוסי שברח מלהקתו, בשיחה עם סיא ארבענבה

חיפוש תוך כדי מהומת־ההתחלה, אי־ רינה את נעלי הריקוד שלה. אחד־זוג־מתאים־אחד בשק נעלי הריקוד של